

ЕМАНУИЛ ВИДИНСКИ - РАЗКАЗИ

СПЕЦИАЛНИЯТ ДЕН НА ЛИЛИ

Лили не обича големите хотели. Предпочита малките, разположени встрани от централната част на града. Най-добре да са семейни, уютни и с не много посетители. Но трите неща едновременно се случват много рядко. Затова пък в редките моменти на пълно съвпадение, Лили оставя весело багажа си в стаята, слага си някоя широкопола шапка, високи обувки и пристегната в кръста лятна рокля и излиза да потърси най-хубавото кафе в града. Защото Лили не пие алкохол. Нито дори газирано, вредно е. Обича еспресо, минерална вода и сок от грейпфрут. Толкова е кисел, че понякога я напушва смях и хората я гледат учудено. Но Лили не е момиче, което се притеснява. Обича да се смее, да танцува, понякога се затваря при спуснати пердета в стаята, с твърдото намерение да си легне и сънува. Това винаги се случва следобед, защото следобедният сън е по-нестабилен от нощния и това прави виденията по-близки и по-автентични. Когато дойде този момент, тя го усеща още от първите часове на утрото. Знае, че днес именно ще изпита силно желание да легне след като обядва и се разходи малко по кея. Тези дни бяха специални, имаха друг цвят и мирис и всичко се случваше с нетърпеливото очакване за нещо хубаво. Тогава Лили беше по-весела, по-вежлива и по-хубава от обикновено. Малкият ѝ ръст ѝ придаваше кокетство и женственост и тъкмо в такива дни тя вече два пъти бе получавала предложение за женитба. Лекотата на походката ѝ я водеше далеч от всякакви обещания в дни като тези и отдалечавайки се с танцова стъпка, тя се опитваше да обясни това на обожателите си. Те не разбираха. Но тя вече беше отлетяла с вкуса на предстоящия следобеден сън.

Този вторник бе тъкмо такъв ден. От самото си начало специален. Когато нощният влак пристигна следобед в града, Лили слезе на гарата и бе посрещната от един продавач на цветя, който имаше непоносимо театрален вид и с още по-театрален жест ѝ поднесе една жълта роза. Тя малко се стресна, остави куфара си на земята и с дяволито кокетство поклати отрицателно глава. Продавачът изигра почти успешно физиономията на тъжен клоун и опита с червена роза. Лили отново поклати глава, като вече я напушваше смях. Третият опит беше успешен и така новата гостенка на града пое към семейния хотел в близост до кея с една огромна бяла роза в ръка.

Във влака бе спала през цялото време и с усилие успя да се пробуди, за да не изпусне спирката си. Докато се освежаваше пред огледалото, чудейки се колко ли време ще трябва на първата сериозна бръчка да си прокара път по кожата ѝ, тя усети онова нетърпеливо очакване в слабините си и разбра, че отново е дошъл един от специалните дни. Усмихна се на собственото си отражение и мигом забеляза едно леко набръчкване около устните си. Нацупи се, след това не издържа и прихна.

„И стара ще съм хубава.“

Госпожа Кун я посрещна на рецепцията на хотела си, нанесе я в книгата за гости и я придружи до стаята ѝ. По пътя Лили забеляза, че госпожа Кун е бременна и се зарадва, че хотелът е не просто семеен, а семейството е дори младо.

„Имате много хубава коса, госпожо Кун“, не се стърпя Лили вече в стаята си.

„О, много мило, благодаря. Моля, наричай ме Ева.“

Ева. Ева и Лили. Или може би по-добре е Лили и Ева...да, определено е по-благозвучно, Лили и Ева. „Ако един ден имам дъщеря, ще я кръстя Ева.“

„Знаете ли вече как ще кръстите детето?“

„Петър ако е момче. Ако е момиче все още не знаем...със съпруга ми не сме сигурни...“

„Кръстете го Лили.“, изчурулика невинно тя и се обля в своя заразителен смях.

Госпожа Кун начаса се влюби в новата си гостенка и веднага я покани на следобедно кафе с бисквити. Лили прие, въпреки че в такива моменти винаги се плашеше от възможността кафето да се окаже лошо. Защото, както вече казахме, от всичко на света Лили обичаше най-много да пие кафе. Късо еспресо, което разделяше на две или три глътки, според настроението и спецификата на съответния ден.

След като се настани, Лили побърза да излезе на първа разходка из града. Вече ставаше горещо, въздухът започваше да трепти пред нея и тя се радваше, че бе проявила благоразумие да вземе шапката си. Всъщност една от шапките си. Леко подтичвайки тя веднага намери малка сладкарница на централния площад и тутакси изпи едно кафе. Раздели го на три глътки, защото денят беше добър. Усмиваше се на всеки минавач, дори заприказва една възрастна дама, която припозна

внучката си в нея. Опита се да я убеди, че тя е чужденка и не може да е нейната внучка, дамата обаче само я милваше по косата и очите ѝ сълзяха.

След кафето Лили побърза да намери кея, за да види морето. Обичаше морето почти колкото доброто еспресо. Дори малко повече. Обичаше огледалната морска повърхност и рибарите. На плаж не ходеше. Слънцето е вредно за кожата. Освен това имаше прекалено много туристи. А голите туристи са като кафе с развалено мляко. Не че тя го пиеше с мляко, това бе проява на лош вкус. Но само от гледката на чаша кафе с парцали от пресечено мляко вътре ѝ ставаше лошо. Обичаше да гледа как се завръщат рибарите от вътрешността на морето, силни и загорели от слънцето, как си подвикват шеги на своя рибарски език и разтоварват рибата. Веднъж един възрастен рибар ѝ подари голяма лъскава риба и тя така се уплаши, че побърза да я върне в морето. Рибата обаче беше вече мъртва и скоро на повърхността се показа белият ѝ корем.

Този вторник обаче рибарите бяха още навътре в морето, виждаше ги като малки точки в далечината. Затова Лили погледа суетнята около един кораб, който се готвеше да отплава. След това седна на една пейка под едно от многото дървета в морската градина и се зачете в малката книжка, която носеше в чантата си. В нея ставаше дума за малко момиче и за много огледала. После бавно тръгна обратно към хотела си, но се изгуби в малките стари улички, в които по това време на деня почти не се виждаше човек. Отдъхна си в една църква, която изникна пред нея изненадващо. Вътре беше прохладно и малко прашно, горяха свещи и една баба се молеше на колене далеч напред.

Когато излезе навън рукна пороен летен дъжд и Лили се затича по улиците, хванала шапката и чантата си в едната ръка и обувките с висок ток в друга. Хората от кафенетата и ресторантите я гледаха умилени, докато тя като фея прелиташе покрай тях с танцова стъпка и обляна от собствения си заразителен смях.

Успя да намери пътя и пристигна в хотела тъкмо за обяд. Беше вир вода, но хапна набързо на верандата на хотела, където от ресторанта ѝ сервираха салата и минерална вода. След това свиването в слабните стана почти непоносимо и Лили се отправи към стаята си. Изкъпа се, спусна завесите и се пхна гола между чаршафите. Заспа почти мигновено, съпътствана от лятното жужене на насекомите и от спорядичните подвиквания на някого на улицата.

Сънува бели като рози къщи, окъпани в цветовете на залеза. Лъчите се стичаха като кървавочервени бои по фасадите и попиваха в пръста. Небето беше ниско, като един голям цветен облак. От една от къщите излезе дядо ѝ, постла на малкия триъгълник в средата на двора едно одеяло и двамата легнаха по гръб да следят за спътници в небето. А то изведнъж стана нощно и пълно със звезди.

„Какво е спътник, дядо? Как да го различа?“

„Като видиш звезда, която се движи, това е спътник.“

И двамата гледаха, докато не изброиха три.

След това Лили вървеше към стаята, в която спеше, а пътят ѝ бе постлан с хиляди бели листа от рози. Колкото повече приближаваше стаята си, толкова повече кръв имаше по тях. Това е залезът, каза си, отивам към залеза.

Когато отвори вратата, потъна в голяма пурпурна дупка, изпълнена с писъци и тъмнина.

В средата ѝ стоеше госпожа Кун със сплъстена от пот коса. В ръцете си държеше новородено.

Беше момиче.

МОРЕ ОТ ГЪЛЪБИ

Историята започва на малък площад в късното лято пред една софийска църква. Влиза в нея по-скоро случайно. Пали свещ, сядва за няколко минути на един от столовете и се наслаждава на прохладата. Разглежда стенописите по опушените стени. Малко преди свещта да догори в ръцете му, става, духва я и я хвърля в кофата до големите свещници, наполовина пълна с догорели свещи. Появява се усещането за вина. Трябваше да я забодее в някой от свещниците и да се помоли. Но сега е късно. Когато излиза от църквата, първото нещо, което вижда, са многото гълъби пред входа ѝ. Не помни да са били там и преди. После вижда нея. Застанала вдървено в средата на площада, оградена от гълъбите. Гушнала е някак сковано дамската чанта на гърдите си. Той тръгва през морето от гълъби към нея. Морето се отваря пред стъпките му и се затваря след тях. Тя се стряска когато я заговаря. Казва ѝ, че ако бе отишъл да ѝ купи цвете и сега ѝ го поднесе, може да реши, че е продавач на рози или някой луд. Затова идва при нея да ѝ каже, че би ѝ подарил цвете. Тя го гледа все така стреснато. Мълчи. Но не роза, добавя той след малко. Защо, пита тя. Той поглежда ръцете си и осъзнава, че целите са полепнали с восък. Започва да отмахва люспите. Защото е тривиално ли? Не, помисля си той. Не, казва. Защото е задължаващо. Сега тя се

усмихва. Има разстояние между зъбите. Той си представя как свисти димът от цигара между тях. Пушите ли? Не. Трябва ли? Би Ви отивало. Разсмива се, като отмята главата си назад. Чантата на гърдите ѝ се размества и той вижда, че се е опитвала да прикрие голямо петно върху бялата си блуза. Забелязва погледа му. Той се усмихва и отлепва още една люспа восък от пръстите си. Умълчават се. После тя казва: Ще дойдете ли с мен да си купя нова блуза? Той вдига очи. Не чакате ли някого? Той няма да дойде. След това тръгва през морето от гълъби, което се отваря пред стъпките ѝ и се затваря след тях.

02. 09. 2009